

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἂν γένηται τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξαμνην δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰφύτων ὑπόσει διατριμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλαν Κρατῶν εὐλάνια 10.
Ἐξῆμνηοὶ καὶ Τρίμηνοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουόβητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Καρδάνειο

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 17 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 33

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΟΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Παῦλος.—Μωρὲ, καταργαριά!
Κωστάκης, σὸν Παῦλο.— Ἀπάτη τὸ λένε. (Στὸ Μιχάλη) Ἀδτὴ ἦταν ἡ Φυσική; Ἔ; Ὡραία Φυσική!
Ἄννα.— Χμμ... Ποῦδ ὦραία, Φυσική. Κωστάκη, ξέρεις τί; Καὶ πρωτύτερα ποῦ εἴπεις, μεθώσε μιά στὸ κεφάλι καὶ ἔλεγε πῶς δὲν ἦταν ἐκεῖνος, ποῦ με χτύπησε παρὰ ἡ γῆ καὶ ἡ Φυσική;

Κωστάκης, ἐπιτακτικά.
—Μπρός. Ἔβγα ἔξω! Τ' ἀστεία ἀστεία καὶ τὰ σοβαρά, σοβαρά. Ἄν ἦσουν κακομοίρη μου, στὸ δικαστήριον, θὰ σὲ καταδικάζαν σέ.

Κική.— Σέ τί, Κωστάκη;
Κωστάκης.— Δὲν ξέρω. Πρέπει πρώτα νὰ δικασθῆ.

Μιχάλης.— Ἔνα ἀστεῖο ἔκανα, Κωστάκη...

Κωστάκης, δὲν προσέχει.— Παιδιά, ξέρετε τί λέω; Νὰ τὸν δικάσουμε!

Παῦλος, χτυπᾷ τὰ χεῖρια ἀπὸ χαρὰ.— Ὡραία! Ἔγὼ θὰ εἶμαι δικαστής.

Κωστάκης.— Τί λές; Τί ξέρεις ἐσὺ ἀπὸ τέτοια; Ἔσ' ἔνα ὀμπαμπᾶς σου δικαστής εἶναι; Καὶ οὔτε πῆγες ποτὲ σου στὸ δικαστήριον. Ἔγὼ ξέρω.

Παῦλος.— Γιατί; Ἐσὺ πῆγες στὸ δικαστήριον;

Κωστάκης.— Καλά. Τὸ λέω. Δὲν πῆγα. Ὅμως ἀκούω ἀπὸ τὸ μπαμπά ποῦ λέει. Ξέρω πῶς εἶναι.

Παῦλος.— Καὶ γὼ ξέρω.

Κωστάκης, δείχνοντας τὸν Παῦλο περιφρονητικά.
— Μωρὲ δικαστής νὰ σοῦ πετύχη.

Ἄννα.— Ναι, ναί. Ὁ Κωστάκης. Ἔτσι πρέπει.
Κική.— Βέβαια. Βέβαια.
Κωστάκης.— Ἐγὼ δικαστής καὶ σεις ὅλοι μάρτυρες.
Ἄννα.— Βέβαια. Για τὰ μαρτύρια ποῦ τραβήξαμε ἀπ' αὐτόν. (Στὸ Μιχάλη). Ἐμπρός! Ἔβγα ἔξω. Θὰ σὲ δικάσουμε.
Κική.— Λαίμαργε! Ἔβγα ἔξω θὰ σὲ δικάσουμε.

Μιχάλης, στρέφει τὸ κεφάλι του δροσηματικά καὶ σαστισμένα, σὸν καθέναν ποῦ μιλά.— Ὅβτε ἔνα ἀστεῖο δὲν μπορεῖ νὰ κάνη κανεῖς... (Δέγοντας αὐτὰ, βγαίνει ἀπὸ κει ποῦ ἦτανε χωμένος.)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ ἴδια κάμαρα. Τὸ τραπέζι τραβηγμένο στὴ μέση, πάνω χαρτιά. Ἐμπρός στὸ τραπέζι κάθεται ὁ Κωστάκης, μ' ἕνα κονδυλοφόρο στὸ χέρι. Ἡ Ἄννα καὶ ἡ Κική κάθονται σ' ἀριστερά του, σὲ καρέκλες. Ὁ Παῦλος στὰ δεξιά, σὲ καρέκλα. Ὁ Μιχάλης σ' ἕνα σκαμνί, ἔμπρός στὸ τραπέζι τοῦ δικαστῆ, εἶται, ὥστε δικαστής καὶ κατηγορούμενος νὰ παρουσιάζουν πρόσωπο πρὸς τὸ θεατή.

Σημνὴ πρώτη

Κωστάκης.— Προσοχή! Ἀρχίζει ἡ συνεδρίασις. ἔχουμε νὰ δικάσουμε τὸν κύριο Μιχαλάκη. Μάρτυρές μας εἶναι ἡ κυρία Ἄννα...

Ἄννα, σηκώνεται ἀπότομα.— Καλὲ τί λές; Κυρία εἶμαι γὼ; Δεσποινὶς εἶμαι. Ἡ δεσποινὶς Ἄννα, ἡ δεσποινὶς Κική καί...

Κωστάκης, ἀπότομα, χτυπᾷ τὸ χέρι του στὸ τραπέζι.— Σιωπή!

Ὅλοι, ξεπετάγονται τρομαγμένοι.

Παῦλος, βασιτώντας τὴν καρδιά του.— Τρέμαξα, καλέ, Κωστάκη! Ὁδρ!

Κωστάκης, στρέφεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Παύλου.— Ἐ! (Σανοχυπᾷ τὸ χέρι στὸ τραπέζι). Σιωπή! Δὲν ἐπιτρέπονται διακοπές. (Ἀδσοτηρά). Ὅταν θέλῃ κανεῖς

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στὴ Ρώμη, στὴν Ἐκθεσὴ τοῦ Παιδιοῦ, καὶ στὸ Ψυχαγωγικὸ τῆς Τριῆμα—ἀληθινὸ Παράδεισον γιὰ τὰ παιδιά—μικρὰ Ἰταλόπουλα διασκεδάζουν μὲ τὰ περιστρεφόμενα «ἀλογάκια».

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ALEXANDRE ALANOR και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Και έφθανε ν' ανοίξη κανείς ένα τέτοιο κουτί μέσα σε μία κάμαρα για να δειφωθή άμέσως ή θερμοκρασία.

«Τά πλάσματα αυτά είχαν κάνει στη Φυσική και στη Χημεία τέτοιους πειράδους που έμεις ούτε μπορούμε καν να τις φαντασθούμε».

— Πραγματικά! Έκανε με θαυμασμό ο Ανδρέας. «Αν όλα όσα λέτε είναι αληθινά!

«Ο καθηγητής Μπάτλερ έσφιξε τις γραβίδες του και ζάρωσε τα φρούδια του και ή Καίτη κεραυνοβόλησε τον Ανδρέα με μία ματιά της. «Ήξερε πόσο μεγάλη προσβολή το θεωρούσε ο πατέρας της όταν έτύχαινε κανείς να δείξη έστω και την ελάχιστη άμφιβολία για όσα έλεγε.

«Ο Έρρικος ένοιωσε πως έπρεπε να αλλάξη την κουβέντα κι έλεγε μέσα του: «Πρέπει κάτι να πω, πρέπει κάτι να πω, πρέπει κάτι να πω», αλλά δεν του έρχόταν τίποτε στο νού του.

«Ο Βερνάδας, που ός αυτή τη στιγμή έμενε άμλητος, τον έθαλε άθελά του από τη δύσκολη θέση.

— «Ε, το λοιπόν έγω, έκανε, δεν σκαμπάζω γρη άπ' όλα τούτα! Και με τρεμουλιαστή φωνή πρόσθεσε: Συλλογίζομαι τ' άρνιά μας και τα λειβάδια μας.

— «Έχεις δίκιο, το έλεπε ο καθηγητής χαμογελώντας.

Όψ, ή δύσκολη στιγμή είχε περάσει.

«Ο καθηγητής Μπάτλερ τώρα μπορούσε να συνεχίση την όμιλία του και να εξηγήση γιατί δεν βρισκόταν πιά ούτε ένα ζωντανό πλάσμα πάνω στον παράδοξο αυτόν πλανήτη.

— Μά πώς; ρώτησε εξαφνα ο Έρρικος, πώς οι άνθρωποι αυτοί που ζούσαν μέσα σ' ένα τόσο εξελιγμένο πολιτισμό, μέσα σε τόσο θαύματα, αισθάνονταν την ανάγκη της αλλαγής σε τέτοιο σημείο, ώστε να πηγαιίνουν στον ένα ή στον άλλον από τους δορυφόρους τους, τα ούράνια αυτά σώματα που δεν είχαν ούτε ζωή, ούτε βλάστηση, ούτε καν άτμόσφαιρα;

— «Ήταν όμοιοι με μας, αποκρίθηκε νευρικά ή νέα. Νομίζετε μήπως δεν ρωτάω συχνά τον εαυτό μου τώρα και ένα χρόνο, πως μας μπήκε ή ιδέα να έγκταλείψουμε τη Γη μας;

Και για λίγη ώρα έμειναν κι' οι πέντε σιωπηλοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Το τέλος ενός κόσμου

Ζηρωμένος κοντά στη φωτιά, με τα μάτια μισκλειστα, ντυμένος με τα παράξενα εκείνα χόρτα, τα άγνωστα στη γη, που τον είχε σκεπάσει ή Καίτη για να τον προφυλάξη από το κρύο, ο καθηγητής Μπάτλερ έμιαζε με κανένα από τους περιέργους εκείνους μάγους, που αναφέρουν οι έξερευνηται πως έχουν συναντήσει στα μακρινά ταξίδια τους.

«Ο Βερνάδας δεν τολμούσε να σηκίση τα μάτια του να τον κοιτάξη. «Ο γερο-σοφός του προκαλούσε φόβο. Του φαινόταν πως ώρα-ώρα θα σηκωνόταν και θάνοιγε τα χέρια του να προφέρη τίποτε ζόρκια ή λόγια σι-δουλικά.

Κι' αλήθεια, σε λίγο άρχισε να μιλάη με μία φωνή βαριά και μονότονη που δεν έμοιαζε σαν νέβαινε από τα χείλη του αλλά σαν ν' άντηχούσε από τον ουρανό ή από τα έγκατα της γης.

— Αυτός όμως ο πολιτισμός, έλεγε, έχάθηκε γιατί ύπηρξε ο ίδιος ή αιτία της καταστροφής του. Γιατί ήταν πάρα πολύ μεγάλος.

«Ακούγοντας τα λόγια αυτά που έκοβαν έτοι απότομα τη νεκρική σιωπή, ή Καίτη ο Έρρικος, ο Ανδρέας και ο Βερνάδας ένοιωσαν μία περιέργη συγκίνηση να τους σφιγγη την καρδιά.

— Μέσα σ' όλον αυτό το θαυμαστό πολιτισμό, εξακολούθησε ο καθηγητής, οι Άρειοι είχαν εξελιχθή σε αληθινά τέρατα. Μη νομίζετε πως επειδή είχαν αποκτήσει τέτοιες τελειοποιημένες μηχανές, ήταν αυτοί οι ίδιοι απαλλαγμένοι από κάθε κόπο. Κάθε άλλο, Μόνο που οι δουλειές που έκαναν ήταν πιο μονότονες και πιο καταθλιπτικές.

«Έκείνο όμως που εξυψώνει τον άνθρωπο δεν είναι ή εργασία μοναχά, είναι ή εργασία ή δημιουργική. Λοιπόν όταν εργάζεται κανείς για να δημιουργήση φθάνει σ' ένα επίπεδο ανώτερο από τα ζώα. Οι Άρειοι, λοιπόν, χωρίς να το καταλάβουν, είχαν φθάσει σιγά-σιγά στο σημείο ώστε να έχει σιαματήσει πιά κάθε είδους δημιουργία στον πλανήτη τους. Μόνο παραγωγή. Άλλά και την παραγωγή άκόμη την έκαναν οι μηχανές.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

να μου μιλήση, να όμιλήση στον κόριο δικαστή, θα λέγη: «Κόριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά». Έτσι.

Παύλος, με δυσφορία. — Δεν μπορώ έγω να τα πω αυτά. Είναι δύσκολα.

Κωστάκης. — Θ' αναγκασθούμε να τιμωρήσουμε τον μάρτυρα κύριον Παύλον, για να βρούμε την ήσυχία μας. «Α!... Λοιπόν! Προσοχή! Να πλυσιστη ή μάρτυς κυρία Άννα. Λέγετε! Τι ξέρετε να μας πητε για τον κατηγορούμενον;

Άννα, σοσιουμένη. — Τι ξέρω; Τι δηλαδή τι ξέρω;

Κωστάκης. — Τι δηλαδή τι ξέρω! Τι θα πη αυτό! Νά, καυμένη!... Τι ξέρετε για το Μιχαλάκη; Τι ξέρετε, κυρία... (Κοιμιάζει). Τι ξέρετε, δεσποινίς Άννα, για τον κατηγορούμενο κύριο Μ χαλάκη;

Άννα. — Όλα να τα πω; Όλα; Άπ' την άρχή; Τι μας είπε για τη Φυσική; Αύτά; Πως θα πέση το γλυκό στο στόμα μας; Αύτά;

Κική, σηκώνεται μ' όρμη. Μά, καυμένη, τα ξέρετε και σ' αυτά. Ού!... Άλλο να πούμε! Άλλα... Ού!...

Κωστάκης, θυμωμένος, χτυπά το χέρι στο τραπέζι. — Σιωπή! Είπα! Μόνον όταν σ'α ρωτούν θ' άπαντάτε.

Κική. — Καλά. Έγω τώρα κάτι θέλω να πω και σ'... Και σ' λές... (μουμουνορίζει) σαχλαμάρες.

Κωστάκης. — Και όταν θέλετε να μου μιλήσετε, κυρία Κική, θα λέτε πάντα, κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά. Έτσι έλεγε κάποιος που ήρθε σ'έτι, στο Μπαμπά μου.

Κική, είρωνικά. — Μπά; Τότε λοιπόν να. Κύριε δικαστή, παρακαλώ ταπεινά, λές σαχλαμάρες.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ (*)

ΙΟΥΛΙΟΣ

Τελειώσανε τα φέμματα Γραπτά και έξετάσεις! Πάνε τα κρηφογνέματα! — Παιδί μου, θα σσιπάσης;

Κουφτίσαν τα βιβλία μου. Κοιμώμαι παραπάνω. Θα τώχη ή ήλικία μου Που όλα άνω, κάτω κάτω!

Κι' αν μείνω και στο σπίτι μου Είτε έσοχη κι έν πάμε Τού μήνα του πολύτιμου Για πάντα σιλάβος θάμαι!

(*) Ο παλιός κι' αγαπτός μου συνεργάτης κ. Φάν, που αγαπά τόσο τα Διαπλαστικά — και τώρα έχει διαπλαστούσει τα έγγονάμα του όσορ! από το παιδί του — έγραψε γι' αυτά, και για τα παιδιά όλα, μία σειρά από ποιήματα, τους εώδεκα Μήνες, όπου περισταίνει τον κάθε μήνα με τις ιδιότητές του, προσιάνει ενήνες που ενδιφέρουν το μαθητή Σήμερα δημοσιεύω τον «Ιουλίον». Και θα έξακολουθήσω να λημισσω κάθε μήνα το τραγούδι του Μηνός, ός να περάσουν κι' οι Δώδεκα. — Σ. τ. Δ.

ΑΘΗΝΑΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Άγαπητοί μου,

Α σ'α φανούν ίσως φανταστικά αυτά που θα σ'ας διηγηθώ παρακάτω' αλλά σ'ας βεβαιώ πως είναι γεγονότα

πραγματικώτατα! Έχουμε μία πολύ φιλική οικογένεια, που την έγνωρίσαμε προ έτών στην Άθήνα και τώρα μένει σε μία μεγάλη έπαρχιακή πόλη. Αποτελείται από μητέρα χήρα, κόρη άνούπαντη, και θεία, άδελφή της μητέρας. Την ξέραμε πάντα για μεγάλη ζωόφιλη αυτή την οικογένεια' πότε ένας σκύλος, πότε ένας γάτος, πότε ένα πουλί — παπαγάλος, κίσσα, καναρίνι — ήταν ή λατρεία της και τον τελευταίο καιρό, κάθε φορά που έρχόταν ή κόρη στην Άθήνα, μας μιλούσε μ' ένθουσιασμό για κάποιον Πούπι και για κάποια Μίνυ, ένα γάτο και μία γάτα, μ' έκτακτη νοημοσύνη κι' άφοσίωση στις κυρίες τους. Ένοείται πως κι' οι κυρίες αγαπούσαν και χάρτεσαν πολύ το ζευγάρι αυτό των κατοικιδίων, και προπάντων ή μητέρα, που ο Πούπι ήταν ή μεγάλη της άδυναμία.

Συνέδη λοιπόν, έδω και λίγους μήνες, νάρρωσήση σοβαρά ο αγαπημένος αυτός γάτος. Μεγάλη δυστυχία για την οικογένεια! «Δεν μπορείτε να φαντασθήτε — μου έγραφε μία μέρα ή κόρη, από την έπαρχια — σε τί θέση βρισκόμαστε. Ο Πούπι μας είναι άρρωστος κι' οι γιατροί δεν ξέρουν άκόμη αν έχη πλευρίτιδα ή πνευμονία. Πάντως ο πυρετός του είναι μεγάλος. Από 39 που είναι ή φυσιολογική θερμοκρασία των γάτων, φτάνει 42 και μισό. Φοβάμαι πολύ μην τον χάσουμε, ή μην κολλήση κι' ή Μίνυ, που αυτό θάταν το φοβερό. Έγω τελospάντων άντέχω: μά ή μητέρα μου κι' ή θεία μου, που είναι γριές, πως θάνθξουν οι καϊμένες; Άγρουχά πολύ...» Άλλά το μοιραίο επήλθε. Τότε από λίγον καιρό, άλλο γράμμα από την κόρη. «Πιοτάσθηκε έδω ή Πεντηκονατηρίδα σας — μου έγραφε — και δεν μπορούσαμε να πάμε. Γιατί συνέπεσε με τη φοβερότερη ήμερα της ζωής μας; Έχάσαμε τον Πούπι! Ένώ έλεγε γίνει καλά από την πνευμονία κι' είμαστε ήσυχες, ξανακύλησε εξαφνα και πέθανε σε τρεις ήμέρες. Δεν μπορώ να σ'α παραστήσω τη λύπη μας και προπάντων της μητέρας μου την άπελπισία, που τώρα φοβάμαι σοβαρά για την όγεία της. Κλείει σ'ότα μέρα, και μαζί της κι' έμεις... Έδουχώς, είχαμε προχθές και κάτι εύ-

χάριστο: ή Μίνυ μας έκαμε δυο γατάκια. Αδτό βέβαια μας χαροποίησε, δεν μας παρηγόρησε όμως για την άπώλεια του Πούπι. «Ω, θάρησουμε πολύ να τον ξεχάσουμε, αν θα τον ξεχάσουμε και ποτέ. Ήταν τόσο καλός! Έμεις τον αγαπούσαμε σαν άνθρωπο, σαν παιδί μας...»

Πως σ'ας φάνεται αυτή ή μεγάλη άγάπη; Να σ'ας πω την αλήθεια, έμένα δεν μου φάνεται παράξενη, γιατί θυμάμαι πόσο αγαπούσα κι' έγω

μία φορά τη Χονία μου και πόσο μ' έθλιψε ο θάνατός της. Τι τα θέλετε! ο άνθρωπος είναι πλασμένος για να γαπώ και τα ζώα, και τίποτα δεν τον συγκινεί περισσότερο από την άγάπη και την άφοσίωση που του δείχνει ένας σκύλος, ένας γάτος, ένα πουλί. Άλλά ή ιστορία του Πούπι δεν τελείωσε. Έχει μία συνέχεια άκόμα πιο έκπληκτική, που θα σ'ας τη διηγηθώ μεθαύριο.

Σ'ας άσπάζομαι ΦΑΙΔΙΟΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ'

Μία μέρα, ο Μυταράκης, το ζωηρό πετεινοάκι, που έτρεχε έδω κι' εκεί σ' όλο το κτήμα γύρισε στην αυλή καταφοβισμένος.

— Τι έπαθες; τον ρώτησε ή μητέρα του.

— Κάτι φοβερό συμβαίνει εκεί-πέρα στα σανά, αποκρίθηκε τρέμοντας ο Μυταράκης. Καθώς περνούσα, είδα ένα δειμάτι να κουνιέται μονάχο του, κι' από πίσω του μου φάνηκε πως στεκόταν ένας μαύρος ήσκιος!

— Έστοίχειωσαν λοιπόν τα σανά; έλεε κοροϊδευτικά ο Φωνακλάς.

— Έτσι φαίνεται, αποκρίθηκε ο Μυταράκης' έγω πιστεύω τα στοιχεία, τα ζωτικά και τα φαντάσματα.

— Καλέ σεις! φώναξε ή Άσπροούλα' δεν άκούτε έδω τί λέει ο γιός μου; Μερικά ζώα πλησίασαν κι' ο Μυταράκης άρχισε να λέη μπροστά τους για το δειμάτι που κουνιόταν μονάχο του και για τον ήσκιο που στεκόταν από πίσω του.

— Μά είδες καλά; τον ρωτούσαν' μη σε γέλασαν τα μάτια σου;

— Όχι, όχι, είδα καλά, τους βεβαίωνα ο Μυταράκης. Το δειμάτι, σσημένο ανάμεσα σε πολλά άλλα, κουνήθηκε κάμποση ώρα, μονάχα αυτό. Ο ήσκιος φάνηκε μία στιγμή μόνο, μα πρόφτασα και τον είδα.

— Και τί έκαμες;

— Πήγα πίσω απ' τα δειμάτια, τα τριγύρισα, να ιδώ μην ήταν κανένας. Μά δεν ήταν ψυχή. Τότε φοβήθηκα πολύ, γιατί βεβαιώθηκα πως το δειμάτι κουνιόταν μόνο του σε ζωντανό πως το κουνούσε ο ήσκιος. Κι' έτρεξα να σ'α τα πω, για να ιδούμε τί πρέπει να κάμουμε.

Τα ζώα κοιτάχτηκαν. Άν τα σανά είχαν στοιχειώσει πραγματικώς κι' έβγαιναν εκεί ήσκιοι και φαντάσματα, τί έπρεπε να κάμουν;

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Επρεπε να βοηθήσουν το φίλο τους, που ριψακινδύνευε τη ζωή του για να φτάσει τη βάρκα και να σώσει τη γυναίκα. Και δεν άπειχε παρά λίγες μόνο όργυιές. Η γυναίκα όμως δεν είχε ιδεί, φαίνεται, τον σωτήρα που έπλησίαζε, κι' εξακολουθούσε να ξεφωνίζει ζητώντας βοήθεια.

Ο Μοντανής, ο Σιζάνης κι' ο Δουμποδάνος έτρεχαν στην όχθη του ποταμού, προς τα κάτω, για να ελευαι πιά κοντά στο Μάριο και να μπορέσουν να τον βοηθήσουν πιά εύκολα.

Ο μικρός σωτήρας δεν είχε πιά παρά να δώσει μια κλωτσιά και νάρπαξη τη βάρκα από την κουκιστή. Αλλά τη στιγμή εκείνη ήρθε ένα κύμα και τον έσκέπασε.

Δεν φαινόταν καθόλου. Τι έγινε; Μην επνίγηκε;

Πρώτος ο Δουμποδάνος, χωρίς να διατάσσει στιγμή, πέφτει στο άγριεμένο ποτάμι. Φυσικά, το ίδιο θα έκαναν κι' οι δυο άλλοι. Αλλά δεν έπρόφθασαν. Γιατί την ίδια σχεδόν στιγμή είδαν ένα χέρι που άρπαξε τη βάρκα, και κατόπι ένα πρόσωπο που έβγαίνει απ' το νερό.

Ήταν ο Μάριος που είχε κάνει μακροβούτι και είχε περάσει κάτω από τη βάρκα στο άλλο της πλευρά, γιατί από εκεί του φάνηκε πιά εύκολο να πιασθή και νάνεβή, και πραγματικώς το κατόρθωσε.

Άρπαξε τότε ένα κουπί από την πρόμη (της βάρκας κι' είπε δυνατά στη γυναίκα να μη φωνάζει και να ήσυχάσει, γιατί δεν ήταν πιά φόβος να σπάσει ή βάρκα της πάνω στο γεφύρι. Αλλά περίεργο! εκείνη ούτ' έγύρισε καν να τον ιδεί, οα να μη τον είχε ακούσει καθόλου.

Όσο ο Μάριος άρχισε να κωπηλατεί, και προσπαθούσε με κόπο να φέρει τη βάρκα στην όχθη.

Ο Δουμποδάνος, που βρισκόταν μέσα στο ποτάμι, άνάμεσα στη βάρκα και στην όχθη, παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή τις κινήσεις του Μαρίου και προσπαθούσε να μαντέψει

πώς θάταν δυνατό να τον βοηθήσει στην ανάγκη. Αμα είδε λοιπόν πως ή βάρκα διευθυνόταν προς την όχθη, κινήθηκε κι' αυτός προς εκείνο το μέρος και την περίμενε. Δεν άργησε να πλησιάσει. Και τότε ο Δουμποδάνος, απλώνοντας το σιβαρό του χέρι, άρπαξε το σχοινί της που κρεμόταν απέξω.

— Κράτα το καλά! του φώναξε ο Μάριος κωπηλατώντας.

— Μη φοβάσαι! του αποκρίθηκε ο Δουμποδάνος κολυμπώντας.

Μά δση κι' αν ήταν ή δύναμή του, πάντα ή όρμη του ρεύματος ήταν μεγαλύτερη, κι' ή βάρκα πάντα παρασυρόταν. Τότε μπήκαν στο νερό κι' οι άλλοι δυο, που έπιασαν το σχοινί κι' άρχισαν να τραβούν τη βάρκα προς την όχθη μαζί με το Δουμποδάνο. Ο Μάριος δεν έπαυε να κουνι ή το κουπί του. Κι' έτσι κατάφεραν κι' οι τέσσερις, μα με πολύ κόπο, να φέρουν τη βάρκα στην όχθη και να τη δέσουν γερά με το σχοινί της από ένα δέντρο.

Αμέσως ή γυναίκα επήδησε έξω, κι' οι τέσσερις φίλοι την περικύκλωσαν κι' άρχισαν να της κάνουν διάφορες έρωτήσεις. Αλλά οι άπαντήσεις της γυναίκας δεν είχαν κανένα νόημα. Αλλά τη ρωτούσαν κι' άλλα τους άπαντοίως.

Ήταν τρελή!

Φαντασθήτε την άμηχανία των φίλων μας. Τι να την κάνουν τρελή γυναίκα; Ο όρμος ήταν έρημος. Αφοδ την έσωσαν, μπορούσαν να την παρατήσουν στη μέση του δρόμου; Επρεπε να την πάνε ως το πλησιέστερο χωριό. Εκεί κάποιος θα βρισκόταν να τη γνωρίσει μπορεί μάλιστα να ήταν κι' από το χωριό εκείνο.

— Μά θα θελήσει νάρθει μαζί μας; είπε ο Μάριος.

— Ας δοκιμάσουμε, είπε ο Μοντανής.

Έβαλαν τη γυναίκα στη μέση τους κι' έλαφρά έλαφρά άρχισαν να τη σέρνουν. Η δυστυχισμένη δεν έκανε καμιά αντίσταση. Παρατοβσε κοντά τους σαν άρνάμι, σκυφή και με τα μάτια καρφωμένα χάμω.

Μια μεγάλη λύπη ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Δεν έλεγε όμως τί είχε. Κι' οι φίλοι μας, που άδικα τη ρωτούσαν, κοιτάζονταν με άνησυχία. Πώς τη λυπόταναν τη δύστυχη τρελή!

Επιτέλους φάνηκαν τα πρώτα σπτικάκια του χωριού, ως ένα τέταρτο της

ώρας αφού πέρχον το ποτάμι απ' το γεφύρι του.

Οι φίλοι μας, με τη γυναίκα πάντα μαζί τους, μπήκαν σ' ένα χάνι, που ήταν στην είσοδο του χωριού, και διηγήθηκαν τα συμβάντα. Αλλά κανένας από τους χωρικούς που ήταν εκεί, δεν έγνώριζε τη γυναίκα. Ρώτησαν και το δήμαρχο, αλλά κι' αυτός δεν ήξερε να τους δώσει καμιά πληροφορία. Συγγάηκε μόνο το Μάριο και τους φίλους του για την καλή τους πράξη κι' άφησε την τρελή στον άνθρωπο που είχε το χάνι να την προσέχει, ως να μάθουν τ'ονόμα της και το χωριό της. Έπειτα έστειλαν στην κοντινή πόλη κι' έφεραν γιατρό για να την εξετάσει.

Στο μεταξύ, ο Μοντανής βρήκε την ευκαιρία και, χωρίς να τον ιδούν οι σύντροφοί του, πήρε το δήμαρχο κατά μέρος και κάτι του είπε σιγά. Ο δήμαρχος, που ήταν πολύ καλός άνθρωπος, φάνηκε συγκινημένος από τα λόγια του Μοντανή και του έσφιξε θερμά και τα δυο του χέρια.

Τι να είχε άραγε ο Μοντανής στο δήμαρχο έτσι κρυφά; Ας το ποιμε μεις φανερά. Του είπε πως σε λίγο θα έρχόταν ένας άνθρωπος δικός του κι' αυτός θα επλήρωνε όλα τα έξοδα που θα έκαναν για τη δυστυχισμένη γυναίκα. Περιττό να προσθέσουμε πως ο άνθρωπος αυτός θα ήταν ο γηραιός υπηρέτης που τους παρακολουθούσε.

Οι τέσσερις ταξιδιώτες, αφού σέγνωσαν τα ρούχα τους, άποχαίρητησαν το δήμαρχο και τους άλλους που είχαν γνωρίσει στο ξενοδοχείο, κι' εξακολούθησαν την πεζοπορία τους.

Δοκίμασαν να χαιρετήσουν και την τρελή, αλλά δεν μπόρεσαν να της πάρουν λέξη κι' ούτε φάνηκε πως τους άναγνωρίζει. Τόσο λίγη συναισθήση είχε του τί γινόταν γύρω της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Η πλημμύρα

Μόλις ξεκίνησαν, είδαν μπροστά τους ένα μικρό κορίτσι, χωριατοπούλα δώδεκα ως δεκατριών χρονών, δλομόναχη, λυπημένη κι' άξιολύπητη.

— Τι είναι πάλι τούτη-δω; έκαμε ο Μάριος.

— Καμιά ζητιάνα θα είναι, αποκρίθηκε ο Δουμποδάνος.

— Χωρίς άλλο, είπε κι' ο Σιζάνης.

Σε λίγο ήταν πολύ κοντά στη μικρή, κι' ο Μοντανής σταμάτησε και τη ρώτησε με γλυκά:

— Που πάς μοναχή σου; Από που έρχεσαι; Πως σε λένε;

Είχαν σταθεί κι' οι άλλοι και πε-

ρίμεναν με περιέργεια την άπάντηση του κοριτσιού. Κι' ήταν τόσο νόστιμο το καίμενο, με τα μεγάλα του γαλανά μάτια, τα μακριά του, ξανθά και ογουρά μαλλιά, και τα ήλιοκαμένα του μάγουλα! Μόνο τα φορέματα του ήταν σε κακή κατάσταση: βρεμμένα, κουρελιασμένα, οα να είχαν ξεσχισθεί σε βάτους ή σε πέτρες.

Και δεν έβγαζε μιλιά! Μόνο τους κοιτάζε καλά-καλά, με άπορία και με φόβο. Ποιος ξέρει πως φαίνονταν στη μικρή χωριατοπούλα τα τέσσερα εκείνα παλιικάρια...

— Μα γιατί δεν μιλάς; την ξαναρώτησε ο Μοντανής. Πές μας ποιά είσαι και που πάς. Μη θέλεις καμιά βοήθεια;

Η μικρή έσπασε σε κλάμα. Έκλαιγε με λυγμούς και τα δάκρυά της έπεφταν άφθυνα κι' έβρεχαν το πρόσωπό της. Ήταν να τη λυπάται κανένας, μα και να γελά, γιατί το κλάμμα της ήταν και κωμικό.

— Υ! υ! υ!... την κορόιδεψε ο Μοντανής. Τι θα πη υ! υ! υ!; Εμεις δεν καταλαβαίνουμε. Θέλουμε να μας πης με λόγια αυτό που σε ρωτάμε.

— Έλα, μη κλαίς! της είπε κι' ο Μάριος. Πές μας καλύτερα πως σε λένε, τίνος είσαι... Ξέρεις να μας πης;

Η μικρή, κλαίγοντας άκόμα, φτύρισε μια λέξη που τα παιδιά δεν μπόρεσαν να την καταλάβουν.

— Τι λές, καλέ; Δεν άκοιμε.

Η μικρή, μέσ' στα κλάματα, ξανάπε τη λέξη της. Κι' οι φίλοι μας ένόμισαν πως άκουσαν κάτι θά για, γιάμε — Τι θα πη γιάμ; Έκαμε ο Μάριος με άπορία. Κινέζικα μιλάει;

Αξαφνα ή μικρή φώναξε καθαρώτερα:

— Βάβ'μ!... Βάβ'μ!...

— Γαυγίζει τώρα; άπόρησε ο Μοντανής.

— Όχι, όχι, αποκρίθηκε ο Μάριος δεν γαυγίζει καθόλου! Εγώ κατάλαβα τί θέλει να πη. Γυρεύει τη γιαγιά της, τη βάβω της. Έτσι λένε οι χωριάτες τη γιαγιά.

— Τα βρήκες στο λεξικό σου; γέλασε ο Σιζάνης.

— Όχι, το ξέρω. Στάσου να ιδής.

Και γυρίζοντας στη μικρή,

της σκούπισε τα μάτια με το μαντήλι του και τη ρώτησε:

— Τη βάβω σου γυρεύεις, μικρή μου; τη γιαγιάκα σου;

Στα λόγια αυτά, ή μικρή άνοιξε καλά τα μεγάλα της μάτια, κοιτάξε το Μάριο και, απλώνοντας τα χέρια της, έκαμε να τον άγκαλιάσει.

Τη γιαγιά της, φαίνεται, ζητούσε. Μα ποιά ήταν αυτή ή γιαγιά, και που μπορούσαν να της τη βρουν;

Οι τέσσερις φίλοι κοιτάζονταν με άμηχανία. Η μικρή που φαινόταν παραχαλισμένη, άλαλιασμένη από κάποια μεγάλη συμφορά, δεν μπορούσε

να πη ούτε ποιά ήταν ή γιαγιά της, ούτε που καθόταν.

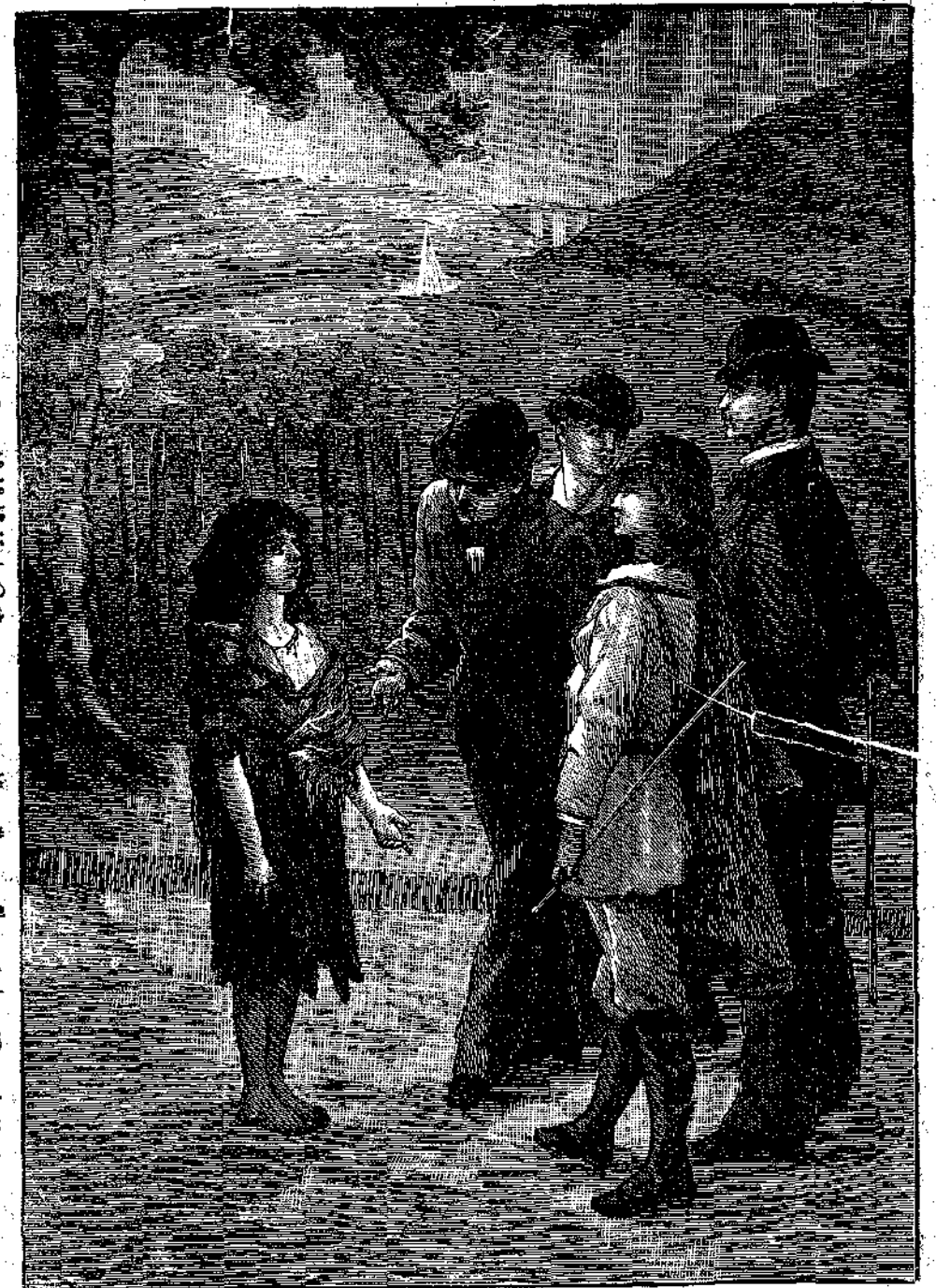
— Κατάλαβα, είπε ο Σιζάνης κωνώντας το κεφάλι του. Η ίδια ιστορία ξαναρχίζει. Πρέπει να γυρίσουμε πίσω στο χωριό κι' όπως αφήσαμε εκεί την τρελή, έτσι νάφήσουμε και τούτη τη μικρή, που δεν φαίνεται στα συγκαλά της περισσότερα.

— Τ' είχες, Γιάννη, τ' είχα πάντα, μουρμούρισε ο Δουμποδάνος.

— Παλιά μας τέχνη κόσκινο, είπε κι' ο Μάριος.

(Ακολουθεί)

Μετάφραση: Π. Γ. και Γ. Β.

ἀπ' όλα δὲ τὰ ἔσπαθαύματα τοῦ μοῦ δρόμου. Τὸν κατάλογο οὗτος πού μοῦ ζήτησεν δὲν μπορῶ νὰ τὸν στείλω. Φρόντισε νὰ μάθης μόνος σου ποῖά εἶναι τὰ διαπλάσσοι τῆς πόλεως σου; **Κώσταν Παππά** (διεύθυνση ἀλλαξά) **Ἄγγελ Πιπιρέλλη** (διεύθυνση ἀλλαξά) εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια **Κυκλωμιάν** (χαίρεα πολὺ πού γνωρίζετε τόσα διαπλάσσοι στήν ἐξοχή σου· παραγγέλια ἐξέτισσα) **Σανθὸν Παύραρον**, **Εὐθύμων Σηματοφόρον**, **Πόση Σαμαρᾶ** κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσάς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 **Ιουλίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λέσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου.

396. Ἀξίγριφος
Μὲ τῶνα ὀρκίζομαι
Μὲ τ' ἄλλα χαιρετίζω
Κι' ἂν εἰς ἐνόςουμ τὸ δυὸ
Στὸ ἐρμῆρι θὰ τὸ βροῦμε.
Μικροῦλα Τραλαῖα

397. Ἀναγραμματισμὸς
Μὲς στὰ δάση κατοικῶ
Μέρο-νύχτα ξαγρονῶ
Μ' ἂν μὲ ἀναγραμματίσης
... θὰ μὲ ψῆσης!

398. Δοροπαικτικὸς Στοιχειόγραφος
Νά, αὐτὸς γιὰ νὰ περᾶξῃ
Τὸ λαμό του θε ν' ἀλλάξῃ!
Ἄττ' Ἰραμ

399. Δημιῶδες Ἀίνιγμα
Πάνω κοῦπα
Κάτω πιατέλα
Καὶ στὴ μέση μιὰ κοπέλλα.
Ποῦλια

400. Μαγικὴ Εἰκὼν ἢ ἄνω εἰκόνας
— Τάξη, Ἀντώνη, Κώστα, ἔλατε νὰ ἰδῆτε τί ἔπαθε ὁ ἀδελφός σου!
— Ποιὸς ἀδελφός μας;
— Αὐτὸς πού σὺ εἶπα.
Τάσος Τσαμτζῆς

401. Κλίμαξ

A — A	= Ἐπίγραμμα
A — — A	= Ὄν. ἁγίας
A — — — A	= Ἀρχ. Θεά
A — — — — A	= Νῆσος
A — — — — — A	= Π. Ἑλλάδος
A — — — — — — A	= Χ. Ἀφρικῆς
A — — — — — — — A	= Ἡ αὐτὴ ὑπὸ ἄλλο ὄνομα.

Ἄγγριμι

402. Κρυπτογραφικὸν

123456789	= Ὀμηρικὸς βασιλόπαις
2389	= Σιδηροδὸν ἀντικείμενον
38789	= Σιγατωτικὸν σῆμα
4389	= Ποσότης ὕδατος
52389	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
63989	= Μικρὸν δάσος
76956	= Μεγάλον ἀνοιγμα
87389	= Ἄτακτον πλῆθος
96729	= Βασιλικὸς τίτλος.

Βασιλεῖς Βουλγαρικόντες

403. Περωτῶν Ἐρῆμμα
Αἱ κίττωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερωτόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν κ. ο. κ.

1, Χρονικὴ μονάς· 2, Ὑδρωτῆς πόλεως· 3, Θαλάσσιος θεός· 4, Νομὸς τῆς Ἑλλάδος· 5, Ὄρος τῆς Στερεᾶς.

404. — Ρητὸν διὰ Συλλαβικῆς Ἀκροσχηδῆς. (Ἄνευ εἰδος).
Νὰ ἀραιωθοῦν δυὸ συνεχόμενα γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων τὰ ὅποια συναρμολογούμενα μεταξὺ τῶν νὰ ἀποτελοῦν ρητόν:

Γαῖα, μένω, παρά, ἰστός, τέμνω, ὑέτος, ἴνα.

Ἐξῆμος Τραγουδιστῆς
405. Γρίφος

Τ Τ
Τ Τ
Θ : Ἑλλη 6 ὄν-|αί τεθῆ
Τ Τ
Τ
Δοξαζόμενα Ἀκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 18

198. Παλιόροια (πάλη, ροιά).—199. Πρίαμος· Μάριος.—200. Βιολίον· βιβαλίον.—201. Ἡ λύπη, τὸ λίπος.—202. Ο Σ Σ Σ Σ Σ

Φ Ο Ο Α Υ Η Ε Η Α
Α Ο Λ Ρ Η Ρ Η Τ Ο
Ο Σ Σ Σ Σ Σ

203. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ (ἄσθμα, Μάρθα, ὄρθρος, Θράκη, Ραμά, Κάσος, Ἡρα).—204 208 Διὰ τοῦ Α: νεορθε, ἀντίς, φανός, Ἀρήτη, λαίμας.—209. ΙΑΠΕΤΟΣ-ΥΠΕΡΙΘΝ (Ἰοῦδας, ἌλΠεις, ΠΑΕθρον, Εἰρηνικός, ΤριΤη, Ὀπθρα, ΣιΝά).—210. Τέρεπιν ἄμα καὶ διδάσκειν.—211. Ἑσσά σ' ὄς ὄσσαιν Ἑλλήνων ὄσοι. (ε σ' ο σ' α, σ' ο σὺ, σ' α σὺν, Ἑλλην, ὦ νόσοι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αὐτὸ 1 ἕως 10 τὰ παλὰ λέξεις μὲ ἅπλᾳ στοιχείῳ δρ. 6, τὰ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1, 50. Ὁ γωνιστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά ἢ προπληρωπὴ εἶναι ἐπαρτήθη.

479. Ἀγαπητὴ *Κίρκων Ἀράχνη*, κι' ἐμένα ἀπάνταστα ἐχαροποίησε ἡ γνωριμιὰ σου.
Τοῦλα Παπαχρονοπούλου (Μεγάλη Ἑλλάς)

480. Ἐὐθαλλοῦσα καταγώδης, ζητῶ τὴν φιλιαν τοῦ Κρήτης Ὀπλιγκαντιῶ. Δίσις: Κλαῖω Ν. Σδοῦκος, Καλὰ-Νερά (Βεῶλυ).
Κόρησση Ὀπλιγκαντιῶ

[AZ-481]

Κλό-κλό, τῆς *Μαγίας Στουάστ*
Τὸ πορτραῖτο φυσικὸ.
Τώρα δὲς καὶ τὸ δικό σου:
Κεφαλαῖα κατὰρῶ
Μ' ἔνα ξυμπνο μωτράκι,
γιὰ νὰ λῶω ἀληθινά,
εἰς ἔνα... κατσαριδάκι.
Τὶ μεγάλο θυμὸς σου εἶ
πού θὰ εἶχες, βρε μικράκι,
ἂν ἀντὶ γιὰ θεοποιεῖς
ἐγεννιῶσόν. . . ἀγοράκι.
Δοξιάδ

[AZ-482]
Περμῆνω ἀπ' ἄλου-ς τῆς μεγάλης τάξης ἔνα γραμματάκι στὴ διεύθυνσι:
κ. Ἐλευθερίου, Βαρεῖα—Μυτιλήνης, διὰ:
Γιλλῶρια

[AZ-483]
Ἐάνθοῦλα ἡ Φαῖδρα, πὸς ἀποκαλόπι-σαι ἀφοῦ δὲν ἀσχολεῖσαι;!;!;! *Ἐξυπνὸς Κουτῆς*

[AZ-484]
Γελαῖονα, Κόκκινη Ἀυτοκράτειρα, γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ἐτοιμαζό-σαστε. *Υδραϊόπουλο*

[AZ-485]
Πρωτοπαύωντας στὸ Διαπλάσσομα, χαιρετῶ καὶ ἀλληλογραφῶ μ' ἄλου-ες! Μὲ καρδιαν. . . λαϊνῆς, καὶ ὁμοιά-ζουσα πρᾶφανῶς μὲ τὸν *Λεοντόκαρδο*, ζητῶ τὴν συμμαχίαν σου! Γράφατε στὴ γνω-στὴ Κόκκινη-Ἀυτοκράτειρα. (Δημητριάδης 66) Βόλον διὰ: *Λεοντόκαρδο!*

[AZ-486]
Καταφιάνοντας ἀπ' τὰ βῆθη τῶν θαλασ-σῶν στὸ εὐτοχισμένον κράτος τῆς ἀικ-πλάσεως, χαιρετῶ ἄλου τοὺς διαπλοσοῦθη-κούς καὶ ἴθως τὰ διαπλοσοῦσά! *Θαλασσοπούλι*

[AZ-487]
Μερασνέτες, σὲ ξέρω: Ἀλληλογραφεῖς; Γαλιάνδρα, Ἀλκυονίδες, Ἰωάννα, Ἐ-λένη, περιμένω ἔνα ταχυδιδάκι ἀπὸ κάθε μιὰ. Δίσις: Ἰωάννην Ἀρμανόπουλον, Ἀσυ-κάδος 15, Ἀθήναι. *Ἀετιδεύς*

[AZ-488]
Κόμη Ὀπλιγκαντιῶ, δὲν συνηθίζω νὰ χαιρετῶ τὰ μερικάκι τῆς ὄρου Β. Ὀγ-κῶ 40. Ὅσο γιὰ τὸ λυσόχαρον οἶτε πᾶν σὲ πρόσφα. *Σαρπηδῶν*

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλοῦστατο: Θὰ προμηθευθῆτε δσοὺς περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πάτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ πού θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1936**, πού ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-λευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὸ 31ον φυλλάδιο τοῦ τρέχοντος ἔτους—καὶ κά-ματε ἐγκαίρως τὴν προμηθειὰ σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ